

[Helge Mortensen]

der må handles, hvis ikke vi uafvendeligt skal styre imod en kvælningsdød med de uoverskuelige konsekvenser, det vil have.

Vi har i de sidste 15 år både nationalt og internationalt diskuteret havforurening og Nordsøen, og alt imens er forureningen tiltaget.

Hvor dårligt det står til, kan man iagttage nu med det blotte øje; det er altså ikke længere teori, måleapparater eller analyser, der skal til. De fiskere, der på land håndterer fiskene, klager over eksem og andre gener og sygdomme. Fiskerne har længe peget på de områder, hvor fiskene forsvinder, og de sygdomme, som fiskene har. Vi kan ikke handlingslammede stå og se til, at en sådan udvikling får lov til at fortsætte.

De seneste somre har fastboende, turister og turisterhvervet kunnet iagttage, at de brune blomstrende alger skyller ind over den jyske vestkyst med en skummende, ildelugtende masse. Olieforureningen i større eller mindre omfang på kysterne er i dag reglen og ikke undtagelsen; kun oppe i kioskerne kan man stadig købe postkort, hvor stranden ligger hvid, børn leger i vandkanten og de blå bølger har hvid kam.

Den udvikling, vi rent faktisk kan se at vi står over for, må vi gøre noget ved. Vi kan se den, og vi ved det godt, derfor må vi også handle, og det er det, der er udgangspunktet også på den Nordsøkonference, som ministeren nu skal deltage i i næste uge. Både vi og de andre Nordsølande må være parat til at ofre de midler, der er nødvendige for at ændre udviklingen.

Baggrunden for Nordsøkonferencen har ministeren jo allerede berørt, men det er for mig vigtigt at understrege, at den 1. Nordsøkonference og også denne Nordsøkonference faktisk er kommet i stand i erkendelse af, at vi ikke længere kan vente på, at de politiske og økonomiske blokeringer, der ligger i de internationale konventioner, fjernes. Det er baggrunden for, at man i Nordsølandene er gået sammen for at gøre noget ved forureningen, og det synes jeg er en vigtig baggrund både for os at diskutere på og også for ministrene at mødes på i London i næste uge.

Forventningen må her og også hos de andre ministre være den, at der kommer konkrete resultater, at der tages konkrete initiativer, der bliver fulgt op, og at de ting, som man bliver enige om, bliver gennemført, men også, synes jeg, at om ikke alle kan blive enige på konferen-

cen, må de, der *kan* blive enige, være enige om selv at efterleve det. Jeg har den opfattelse, at de lande, der her søger at finde frem til de nødvendige foranstaltninger for at mindske forureningen i Nordsøen, er dem, der har opinionen bag sig. De lande, som måske ikke helt vil være med, er helt afgjort dem, der vil komme til at fastlægge den Nordsøpolitik, som skal løse forureningsproblemerne.

Udledningen af de giftige kemikalier, tungmetaller, salte og radioaktive stoffer har ministeren været inde på, og jeg vil i hvert fald i første omgang alene henvise til de 10 områder, som ministeren har nævnt og til dagsordensforslaget, som er fremsat af hr. Gade.

Jeg vil dog ikke undlade at gøre opmærksom på, at en række af de ting, som her bliver nævnt, og navnlig næringssaltene og tungmetallernes udledning fra det sydøstlige hjørne af Nordsøen faktisk er det, der giver problemer i det i forvejen meget svage og sårbare Vadehav. Det er en af årsagerne til, at vi også finder, at man i det mindste må tage et særligt hensyn til Vadehavet, når man diskuterer spørgsmålet om Nordsøen som et særligt havområde.

Med hensyn til luftforureningen hæftede jeg mig ved, at der ikke er fastsat nogen grænser, men jeg noterede mig også, at ministeren har nævnt, der er en række forhold, man vil diskutere, og det fremgår i øvrigt også af et svar, som vi har fået i udvalget i dag. Jeg vil imidlertid godt spørge, hvorfor der ikke er diskuteret grænser. Det undrer mig så meget mere, som samtlige de lande, der deltager i Nordsøkonferencen i forbindelse med EF, diskuterer grænser for luftforurening med svovl og kvælstofilt, mens de lande, som ikke er medlem af EF, gør det på anden vis, f.eks. i forbindelse med Nordisk Råd. Jeg synes, det havde været nærliggende, om man også havde taget grænseværdierne med i overvejelserne.

Med hensyn til olie til offshoreaktiviteterne er der et spørgsmål, jeg gerne vil stille til ministeren. Nu har jeg bemærket, at der er kommet et svar i dag til udvalget, som siger, at man tilsyneladende efter danske og norske erfaringer kan reducere olien i det boremudder, der bruges. Men da der jo også er andre lande og jeg ikke er klar over, hvorvidt vi så handler efter de erfaringer, vi har gjort i Norge og i Danmark, vil jeg spørge ministeren mere direkte, om ikke der er plads til i konferencen at tage dette